

»Jaså? Ja, men hur som helst så hände det sen, efter det konstiga magiska med stenen.»

Moe tittade på Aminah en lång stund.

»Jag fattar inte. Vad var det som hände, sa du?»

»Jag önskade att någon kunde le mot mig, och efter att jag var med om det konstiga med stenen så hände just det. En kvinna med barnvagn log mot mig.»

Det blev tyst. Moe betraktade Aminah under tystnad. Aminah skämdes. Varför berättade hon det här för en okänd kille på biblioteket? Hon visste att han när som helst kunde börja skratta och reta henne för att hon drömde och fantiserade för mycket. Men det var inte det som hände. Moe visade upp sin vänstra arm för Aminah.

»Kolla», sa Moe upprymt.

»Vad då? Du har en arm. Grattis. Kul för dig. Jag har också två armar.»

»Nej. Titta på armen. Yani, mina hårstrån står rakt upp. Jag ryser!»

»Jaha?»

»Du har ju varit med om en magisk händelse! Du har hittat en magisk plats. Fattar du inte?»

Aminah visste inte riktigt vad hon skulle svara på det. Moe studsade ivrigt upp och ner på stolen.

»Äntligen», sa han glatt. »Det är nu det händer!»

»Vad är det som händer?»

Aminah snurrade runt och såg en mörk kille som stod med händerna på höfterna och glodde på Moe.

»Hej Tariq», sa Moe entusiastiskt. »Det här är Aminah och hon har just varit med om värsta coola grejen.»

»Orättvist», muttrade Tariq. »Jag vill också vara med om värsta coola grejerna.»

»Hon har hittat en magisk plats där man kan önska sig saker. Det är precis som med Alladin.»

»Vem är Alladin?» undrade Tariq. »Vilken klass går han i?»

»Alladin och den magiska lampan», förklarade Moe.
»Jag känner inte honom. Bor han här i Vivalla?»
»Nej! Det är en saga. Har du aldrig hört talas om den?»

Det ville inte Tariq svara på. Han tittade forskande på Aminah istället.

»Ey, var kommer du från, mannen?»

»Jag kommer från Södertälje», förklarade Aminah.

»Jag har en kusin som bor där. Vad gör du här, då?»

»Hon har precis flyttat hit», förklarade Moe och knackade hårt i bordet framför sig. »Är det ingen av er som fattar vad det är som har hänt?»

Aminah och Tariq tittade tyst på Moe. De hoppades att han skulle förklara vad det var som hade hänt.

»Om platsen du har hittat är magisk och man kan önska sig saker där så kanske vi kan önska massor av bra saker. Det är början på någonting helt otroligt!»

Aminah nickade långsamt. Kanske hade han rätt.

»Jag vet inte», sa hon tyst. »Jag önskade att jag skulle få ett vänligt leende...»

»Och så fick du det!» avbröt Moe. »Det är en uppfylld önskan!»

»Jo, men egentligen så önskade jag att jag fick en vän.»

Nu ställde sig Tariq och stirrade med klotstora ögon på Aminah.

»Ey! Det är ju otroligt! Det är sant! Yani, det är magi på riktigt!»

»Vad då?»

Aminah tittade förvånad på Tariq som nickade ivrigt.

»Din önskan slog ju in!»

»Gjorde den?»

»Ja! Moe och jag. Vi är dina vänner nu. Du fick allt du önskade dig. Det är sanningen, brorsan!»

»Jag kanske inte vill vara vän med er två», menade Aminah. »Jag hade faktiskt tänkt mig en tjejkompis.»

»Inga problem», sa Tariq. »Jag kan fixa det till dig sen. Kom igen nu. Vi måste dra dit direkt.»

»Va?»

Aminah och Moe tittade undrande på Tariq som blev allt ivrigare.

»Ja? Vi måste ju dra dit och önska grejer som händer på riktigt. Vi drar direkt.»

Moe skruvade besvärat på sig.

»Nä. Jag kan inte i dag. Men gör det ni om ni vill. Jag stannar här en stund. Sen ska jag hem och äta mat.»

»Hajde! vi gittar», sa Tariq och nickade ivrigt. »Vill du önska nåt så kan vi fixa önsknigen till dig?»

Moe sa att han inte önskade sig någonting. Det var egentligen inte alls sant. Men den önsknigen som han innerst inne bar på visste han var en omöjlig dröm.